

P6_TA(2005)0270

Strategia informacyjna na temat euro i UGW

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie wdrożenia strategii informacyjnej i komunikacyjnej na temat euro i Unii Gospodarczej i Walutowej (2005/2078(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów w sprawie wdrożenia strategii informacyjnej i komunikacyjnej na temat euro i Unii Gospodarczej i Walutowej (COM(2004)0552),
 - uwzględniając komunikat Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Komitetu Regionów oraz Europejskiego Banku Centralnego – Pierwsze sprawozdanie w sprawie praktycznych przygotowań do przyszłego rozszerzenia strefy euro (COM(2004)0748),
 - uwzględniając swoje stanowisko z dnia 16 czerwca 2000 r.⁽¹⁾ w sprawie przepisów dotyczących wprowadzenia euro,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2000 r.⁽²⁾ w sprawie strategii komunikacyjnej i informacyjnej na temat Unii Gospodarczej i Walutowej (UGW) i euro do 2002 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lipca 2001 r. w sprawie środków wspomagających czynniki gospodarcze przy przejściu na euro⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A6-0197/2005),
- A. mając na uwadze, że po sześciu latach istnienia uważa się powszechnie projekt utworzenia UGW i wprowadzenia euro za bardzo udany,
- B. mając na uwadze, że jest to poparte wysokimi notowaniami euro na międzynarodowych rynkach finansowych, coraz powszechniejszym fakturowaniem transakcji handlowych w euro, jak również coraz częstszej na całym świecie zamianie rezerw banku centralnego z dolarów na euro,
- C. mając na uwadze, że korzyści płynące z jednolitej waluty oraz towarzyszących jej instrumentów — jednolitej polityki walutowej oraz skuteczniejszej koordynacji polityk gospodarczych — nie mogą być na tym etapie poważnie kwestionowane przy dostępności tańszego finansowania związanej z najniższymi w historii poziomami stóp procentowych, zwiększonej przejrzystości cen prowadzącej w perspektywie średniookresowej do niższych cen, wyeliminowaniu ryzyka kursowego w obrębie strefy euro, ułatwieniu handlu i podróżowania w granicach UE, nacisku na Państwa Członkowskie, aby wdrożyły one ukierunkowane na stabilizację polityki fiskalne,
- D. mając na uwadze, że chociaż pewna część społeczeństwa europejskiego wydaje się mieć negatywną opinię na temat euro; szczególnie w Państwach Członkowskich, których waluta narodowa została przeliczona na euro według wysokiego kursu wymiany; zważywszy, że badania Eurobarometru wykazują, iż tendencja ta nasila się, przy poziomie poparcia dla waluty w strefie euro wynoszącym 68 % bezpośrednio przed wymianą waluty narodowej na euro, 75 % bezpośrednio po wymianie i 66 % w pierwszej połowie 2004 r.; mając na uwadze, że negatywny wynik referendum w Szwecji i Danii również stanowi dowód istnienia oporu społecznego przed jednolitą walutą w Europie; mając na uwadze, że badania opinii publicznej w nowych Państwach Członkowskich także odzwierciedlają pewien sceptycyzm w stosunku do przyjęcia euro, spowodowany przede wszystkim brakiem stosownych informacji,

⁽¹⁾ Dz.U. C 67 z 1.3.2001, str. 324.

⁽²⁾ Dz.U. C 121 z 24.4.2001, str. 459.

⁽³⁾ Dz.U. C 65 E z 14.3.2002, str. 162.

Wtorek 5 lipiec 2005

- E. zważywszy, że takie postrzeganie zostało w dużym stopniu spowodowane pewnymi błędami popełnionymi podczas wprowadzania euro, chociaż pod względem politycznym i technicznym była to pożyteczna i bardzo udana operacja, której wpływ na inflację wyniósł zaledwie 0,2%; zważywszy, że nie poświęcono dostatecznie wiele uwagi konsekwencjom, jakie wprowadzenie euro miało dla przeciętnych konsumentów, którzy obserwowali wzrastające ceny towarów i usług codziennego użytku, oraz dla MŚP, które nie zostały odpowiednio poinformowane i którym nie zapewniono wystarczających ilości gotówki; zważywszy, że z perspektywy czasu widać jasno, iż błędem było zakończenie kampanii informacyjnych na temat euro tak wcześnie po jego fizycznym wprowadzeniu,
- F. mając na uwadze, że duże znaczenie miałyby przeprowadzenie, oprócz badań ilościowych Eurobarometru, badań jakościowych dotyczących głębszych powodów mających wpływ na podejście obywateli do euro; mając na uwadze, że jedynie poprzez wywiady pogłębione można ustalić prawdziwe przyczyny, dla których niektóre grupy ludzi nie akceptują euro i są sceptycznie nastawione wobec UGW, i które można by wykorzystać jako podstawę dla ukierunkowanych strategii informacyjnych, w ramach których decyzja dotycząca wyboru (sceptycznych wobec euro) grup społecznych powinna należeć do zainteresowanego Państwa Członkowskiego i jego krajowych urzędników ds. komunikacji,
- G. mając na uwadze, że doświadczenia w przemyśle i odkrycia badań medialnych dotyczące „marketingu posprzedażnego” mogą być zastosowane do potwierdzenia znaczenia przekazu nawet po wprowadzeniu euro; mając na uwadze, że istotne jest również nie tylko zyskanie ludzkiego zaufania w okresie poprzedzającym wprowadzenie euro, lecz także podtrzymanie tego zaufania u tych, którzy są przekonani o słuszności swojej decyzji, a także kształtowanie ich opinii poprzez przekazy i imprezy komunikacyjne nawet po wprowadzeniu euro,
- H. mając na uwadze, że potrzebna jest spójna, ambitna i długofalowa strategia komunikacyjna na temat euro i UGW w celu poparcia jednolitej waluty, uniknięcia błędów z przeszłości i przygotowania nowych Państw Członkowskich do sprawnego przejścia na euro; mając na uwadze, że Komisja i Europejski Bank Centralny (EBC), pod demokratycznym nadzorem Parlamentu Europejskiego, są wspólnie z organami finansowymi Państw Członkowskich najważniejszymi podmiotami odpowiedzialnymi za powodzenie tej strategii,
- I. mając na uwadze, że nieco wyższa inflacja w nowych Państwach Członkowskich, w porównaniu z obszarem euro, jest nieunikniona w średniej lub długiej perspektywie, niezależnie od wprowadzenia euro, z powodu ciągle utrzymujących się znaczących różnic w poziomie cen oraz złożonego procesu doganiania,
- J. mając na uwadze, w kontekście europejskiego procesu demokratycznego, że każda polityka informacyjna i komunikacyjna dotycząca tematyki europejskiej, aby być skuteczna, powinna wpisywać się w ramy ogólnej strategii informacyjnej i komunikacyjnej Unii Europejskiej, co pozwoli wykazać obywatelom w sposób spójny, jakie korzyści zapewnia Unia w odniesieniu do życia codziennego obywateli,
1. przyjmuje z zadowoleniem korzyści płynące z UGW, takie jak stabilność cen, zmniejszone koszty transakcji, większa przejrzystość cen w obszarze euro, ograniczona zmienność na międzynarodowych rynkach walutowych i zabezpieczenie przed wstrząsami zewnętrznymi, najniższe w historii poziomy stóp procentowych, niskie oprocentowanie kredytów hipotecznych oraz łatwiejsze podróżowanie; popiera euro będące silnym symbolem integracji europejskiej oraz środkiem przybliżającym obywateli Europy do ideałów stanowiących podwaliny Unii;
 2. zauważa widoczny brak poparcia niektórych obywateli dla euro; uważa to za pozostające w sprzeczności z faktem, iż euro jest prawdopodobnie najbardziej udanym projektem europejskim, jaki kiedykolwiek został zainicjowany; uważa, że jednolita waluta pozostaje dla UE priorytetem strategii komunikacyjnej; jest przekonany, że korzyści wynikające z euro i UGW – stabilizacja cen, niskie oprocentowanie kredytów hipotecznych, łatwiejsze podróżowanie, zabezpieczenie przed wahaniami kursu wymiany i wstrząsami zewnętrznymi – muszą być w dalszym ciągu rozpowszechniane i wyjaśniane społeczeństwu w całej rozciągłości; uważa, że szczególną uwagę powinno się poświęcić informowaniu na bieżąco obywateli europejskich, konsumentów oraz małych MSP, które nie mają wystarczających możliwości działania, aby natychmiast dostosować się do transakcji w euro;
 3. uważa, że kampania na rzecz euro i UGW powinna skoncentrować się na mniejszych miastach i oddalonych regionach, gdzie możliwości informowania opinii publicznej są w dalszym ciągu ograniczone, nawet obecnie; uważa, pod warunkiem że życzą sobie tego poszczególne Państwa Członkowskie, że stosowanie podwójnych cen (w walucie narodowej i euro) powinno zostać utrzymane do czasu, aż obywatele – zwłaszcza w takich regionach – w pełni poznają się z systemem;

Wtorek 5 lipiec 2005

4. uważa, że jest sprawą najważniejszą, aby kluczowi decydenci polityczni nie przyjmowali projektu euro za rzecz dokonaną, gdyż jego długotrwałe powodzenie wniesie wkład w ogólny rozwój Unii, a popularność euro jest również istotna w odniesieniu do przyszłej ratyfikacji Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy;
5. popiera ściślejszą współpracę w dziedzinie polityki gospodarczej pomiędzy Państwami Członkowskimi, jak również ostrożną politykę fiskalną w granicach zreformowanego, lecz silnego Paktu na rzecz Stabilności i Wzrostu; uważa, że poprawiony Pakt na rzecz Stabilności i Wzrostu, przyjęty w zasadzie przez Radę Europejską w Brukseli w dniach 22 i 23 marca 2005 r., i stosowne przepisy wspólnotowe dotyczące poszczególnych tematów powinny, poprzez jednolite ich wprowadzenie w Państwach Członkowskich, wnieść wkład w długofalową stabilność gospodarczą Państw Członkowskich oraz ich dostosowanie do celów Strategii Lizbońskiej; zaznacza, że niski wzrost gospodarczy po wprowadzeniu euro nie był spowodowany zmianą waluty, lecz brakiem właściwego wdrożenia ogólnych wytycznych polityki gospodarczej oraz faktem, iż nie zrealizowano porozumienia lizbońskiego i nie wprowadzono reform strukturalnych;
6. przyjmuje z zadowoleniem ostatnie sprawozdanie Komisji w sprawie strategii komunikacyjnej na temat euro, ale zauważa też, że jego ton jest nadmiernie optymistyczny w obliczu powszechnego spadku poparcia; wzywa Komisję do przestrzegania swoich kluczowych celów strategii komunikacyjnej oraz wyszczególnienia kroków niezbędnych do ich osiągnięcia; podkreśla znaczenie bardziej intensywnego stosowania nowoczesnych technik marketingowych podczas promowania UGW wśród opinii publicznej oraz upowszechniania korzyści wynikających z UGW i euro w postaci atrakcyjnego „pakietu”;
7. zgadza się z Komisją, że kampania informacyjna musi być dostosowana do kultury, języka, przeważającej opinii publicznej i zaniepokojenia obywateli różnych Państw Członkowskich, jak również do kwestii, czy dany kraj znajduje się już w strefie euro, czy wejdzie do niego w perspektywie krótko- lub średniofalowej, czy też zamierza pozostać poza strefą euro;
8. popiera w dalszym ciągu program PRINCE i wzywa do zwiększenia dostępnych mu funduszy; jest przekonany, że dialog międzyinstytucjonalny na temat euro może być bardziej owocny dzięki Międzyinstytucjonalnej Grupie ds. Informacji; ostrzega, że zasada współfinansowania, tkwiąca u podstaw programu PRINCE, może doprowadzić do znaczących problemów i opóźnień przy wprowadzaniu euro w nowych Państwach Członkowskich, które nie posiadają niezbędnych środków budżetowych;
9. jest przekonany, że istotne jest wzięcie pod uwagę wątpliwości obywateli trzech starych Państw Członkowskich, które dotychczas nie wprowadziły euro – Danii, Szwecji i Wielkiej Brytanii – i wzywa Komisję do udzielenia pomocy rządów tych Państw w ich próbach pozyskania sceptycznie nastawionego społeczeństwa, jeżeli rządy te sobie tego życzą;
10. uważa, że ostatnie rozszerzenie Unii stanowi poważne wyzwanie dla UGW i jednolitej waluty; jest zdania, że Komisja musi skoncentrować swoje wysiłki na pomocy Państwom Członkowskim w przygotowywaniu swoich obywateli do przyjęcia euro poprzez przeprowadzenie intensywnej kampanii informacyjnej, nadzorowanie jej wdrażania tam, gdzie taka kampania już się rozpoczęła, oraz sporządzanie regularnych sprawozdań w sprawie wdrażania Krajowych Planów Działań na rzecz przyjęcia euro;
11. zauważa, że wymóg stosowania podwójnych cen, przykładowo co najmniej trzy miesiące przed wprowadzeniem euro i do 12 miesięcy po nim, może po pierwsze zmniejszyć ludzkie obawy przed podwyżkami cen spowodowanymi wprowadzeniem euro, a po drugie może wyrzucić pewną presję na przedsiębiorstwa i usługodawców, aby nie wykorzystywali oni przejścia na euro jako pretekstu do podwyższania cen; uważa, iż stosowanie podwójnych cen, będące krajowym wymogiem prawnym bądź zgodne z dobrowolnie przyjętym kodeksem izby handlowej lub z umową pomiędzy partnerami gospodarczymi i społecznymi, dowiodło swojej użyteczności, gdy wprowadzano euro w wielu spośród pierwszych 12 krajów obszaru euro;
12. zwraca się do Komisji o uwzględnienie obaw przed podwyżkami cen wyrażanych przez opinię publiczną nowych Państw Członkowskich; wierzy, iż doświadczenia z nieprawidłowościami i przypadkami nadmiernego zaokrąglania cen, odnotowanymi przez obecnych członków obszaru euro, powinny być wykorzystane w krajach wchodzących w przyszłości do obszaru euro w taki sposób, aby zapobiec podobnemu postępowaniu; uważa, iż różnica pomiędzy roczną inflacją i wzrostem cen spowodowanym wprowadzeniem euro powinna zostać wyjaśniona obywatelom we wszystkich Państwach Członkowskich;

Wtorek 5 lipiec 2005

13. zauważa, że w nowych Państwach Członkowskich — w porównaniu ze starymi Państwami Członkowskimi — więcej transakcji finansowych przeprowadzanych jest z wykorzystaniem gotówki, a nie elektronicznych środków płatniczych; nakłania Komisję, Państwa Członkowskie oraz krajowe banki centralne, aby wzięły to pod uwagę podczas przygotowań do wymiany waluty narodowej na euro w nowych Państwach Członkowskich; zachęca je do wykorzystania wymiany walut narodowych na euro do zwiększenia liczby płatności elektronicznych i realizowanych kartami; uważa, że krótki okres podwójnego obrotu byłby najlepszą opcją w przeprowadzeniu zakończonej sukcesem wymiany w nowych Państwach Członkowskich;
14. uważa, że najlepsze praktyki i wiedza, zdobyte przy okazji poprzedniej wymiany waluty narodowej na euro, będą użyteczne przy wymianie w nowych Państwach Członkowskich oraz w zbliżającym się rozszerzeniu i przygotowaniu nowych krajów kandydujących;
15. zwraca się do Komisji o przykładanie większej wagi do procedur prowadzenia konsultacji z partnerami społecznymi w celu uwzględnienia potrzeb społeczeństwa i, w szczególności, konkretnych organizacji społecznych i gospodarczych;
16. zwraca się o przyznanie dodatkowych środków finansowych na utworzenie w każdym Państwie Członkowskim, w ramach odpowiedzialności Ministra Finansów i w ścisłej współpracy z krajowymi bankami centralnymi, narodowego forum ds. euro, który to system dowiódł swojej celowości przy poprzednich okazjach; uważa, że UE powinna wspierać projekty twinningowe, zgodnie z którymi stare Państwa Członkowskie mogą pomóc w upowszechnianiu dobrych praktyk i transferze wiedzy i technologii na szczeblu Ministerstw Finansów i w bankach centralnych; wzywa Komisję do sporządzenia szczegółowych sprawozdań opartych na najlepszych praktykach oraz do zachęcania władz krajowych, regionalnych i lokalnych do powołania lokalnych centrów zgłoszeniowych, w których każdy będzie mógł zgłosić wszelkie nadużycia, takie jak na przykład nieuzasadnione podwyżki cen;
17. zwraca się do Komisji o uznanie znaczenia aktywnej roli Parlamentu Europejskiego, parlamentów narodowych oraz organów regionalnych i lokalnych w kontekście planowania i wdrażania strategii komunikacyjnej na temat euro i UGW; uważa, że działania tych instytucji przyniosą rezultat w postaci bardziej demokratycznego dialogu w sprawie strategii komunikacyjnej, która skuteczniej włączy zagadnienia interesujące opinię społeczną;
18. wzywa EBC do przeprowadzenia, w Sprawozdaniu Rocznym lub sprawozdaniu specjalnym, corocznej analizy ilościowej – nad którą debatować będzie Parlament Europejski – dotyczącej korzyści, jakie euro przyniosło zwykłym obywatelom, popartej konkretnymi przykładami pozytywnych efektów używania euro w życiu codziennym społeczeństwa;
19. zwraca się do Komisji o przeprowadzenie szczegółowych badań opinii MŚP na terenie całej Europy w celu dokonania oceny poziomu akceptacji waluty w tym sektorze; podkreśla znaczenie zaangażowania operatorów automatów w strategii komunikacyjnej i dotyczącej wymiany, gdyż odgrywają oni znaczącą rolę w przyjęciu nowych monet i banknotów w codziennym życiu obywateli;
20. wzywa sektor bankowy do dostosowania bankomatów do zaopatrywania klientów w większą ilość banknotów o niskim nominale — gdyż większość transakcji gotówkowych nie przekracza wartości 15 do 20 EUR – w celu zmniejszenia ilości gotówki, jaką sprzedawcy sklepowi trzymają w kasach, i przez to obniżenia ryzyka napadów rabunkowych; zauważa ponadto, iż zmniejsza to ryzyko, że konsumentom zostaną wypłacone fałszywe pieniądze jako reszta;
21. zwraca się do Komisji o opublikowanie analizy, nad którą będzie debatować Parlament Europejski, dotyczącej nadmiernej ilości banknotów o nominale 500 EUR znajdujących się w obiegu, których emitowanie podwoiło się w 2005 r. do ilości 190 milionów banknotów z uwagi na wzmożony popyt podmiotów gospodarczych w strefie euro; zdaje sobie sprawę z zalet banknotu o nominale 500 EUR jako środka gromadzenia majątku, ale ostrzega przed potencjalnym ryzykiem związanym z banknotem o tak wysokim nominale w odniesieniu do prania brudnych pieniędzy oraz przestępczości;
22. zwraca uwagę na zwiększony udział obrotu elektronicznego w transakcjach, i w związku z tym kwestionuje stosowność zachowania banknotów o nominale 500 EUR, pierwotnie uzasadnionego przez potrzebę uwzględnienia zwyczajów konsumentów w niektórych Państwach Członkowskich;
23. nakłania EBC do opublikowania podziału zapotrzebowania różnych banków centralnych na banknoty o nominale 500 EUR;

Wtorek 5 lipiec 2005

24. ubolewa z powodu utrzymujących się wysokich kosztów transgranicznych transakcji detalicznych dokonywanych z użyciem euro, chociaż rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 w sprawie płatności transgranicznych w euro⁽¹⁾ spowodowało faktyczne redukcje opłat w standaryzowanych transgranicznych przelewach euro, i popiera utworzenie Jednolitego Europejskiego Obszaru Płatniczego; zwraca się do Komisji, aby ta zaproponowała wszechstronne ustawodawstwo w tej dziedzinie oraz skorzystała z okazji zharmonizowania systemów płatności elektronicznych w UE w celu zredukowania kosztów ponoszonych zazwyczaj przez konsumentów i MSP; zwraca uwagę, że efektywność systemu opiera się na zaufaniu konsumentów, które zależy od uznania ich praw;

25. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że EBC pracuje nad drugą generacją banknotów; uważa, że z powodu swojego zasięgu euro jest szczególnie podatne na fałszowanie, i nalega, aby EBC pozostawał czujny i uwzględniał aktualne doświadczenia przy projektowaniu nowej generacji banknotów; uważa za rzecz najwyższej wagi, aby Europol i organy ścigania Państw Członkowskich traktowały ten problem priorytetowo;

26. jest przekonany, że dialog międzyinstytucjonalny na temat euro może być bardziej owocny dzięki Międzyinstytucjonalnej Grupie ds. Informacji; wzywa Komisję do dalszego przesyłania Parlamentowi Europejskiemu pisemnego uaktualnienia kwartalnego programu PRINCE;

27. ponownie podkreśla wyrażoną przez Parlament w swojej rezolucji z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie wdrożenia strategii informacyjnej i komunikacyjnej Unii Europejskiej⁽²⁾ wolę, aby pogłębić współpracę między instytucjami w tej dziedzinie poprzez organizację corocznej szerokiej debaty w oparciu o sprawozdanie przedstawione przez Komisję, włączając w to komisje, które mają całkowite lub częściowe uprawnienia w tej dziedzinie, a w której to debacie uczestniczyłyby również Rada;

28. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 344 z 28.12.2001, str. 13.

⁽²⁾ Teksty przyjęte tego dnia, P6_TA(2005)0183.

P6_TA(2005)0271

Plan Działań Unii Europejskiej w zakresie ekotechnologii

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie komunikatu Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie stymulowania technologii w kierunku zrównoważonego rozwoju: Plan Działań Unii Europejskiej w zakresie ekotechnologii (2004/2131(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie stymulowania technologii w kierunku zrównoważonego rozwoju: Plan Działań Unii Europejskiej w zakresie technologii środowiskowych (COM(2004)0038),
- uwzględniając art. 6 i 174 Traktatu WE, proces z Cardiff (konkluzje Rady Europejskiej z Cardiff, 15-16 czerwca 1998 r.) oraz Strategię Zrównoważonego Rozwoju (konkluzje Rady Europejskiej z Göteborgu, 15-16 czerwca 2001 r.),
- uwzględniając Strategię Lizbońską (konkluzje Rady Europejskiej z Barcelony, 15-16 marca 2002 r.),
- uwzględniając Światowy Szczyt w sprawie Zrównoważonego Rozwoju oraz Plan Wdrożenia z Johannesburga (2002 r.),
- uwzględniając wnioski zawarte w dokumencie: „Czysty, sprawny, konkurencyjny: możliwości wydajnych ekologicznie innowacji w ramach procesu lizbońskiego” (konkluzje Rady ds. ochrony środowiska, 14 października 2004 r.),
- uwzględniając szósty wspólnotowy program działań w zakresie ochrony środowiska⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Decyzja nr 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lipca 2002 r. ustanawiająca szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska naturalnego (Dz.U. L 242 z 10.09.2002, str. 1).